

Josep Pla de camisa i sang blaves

JOSEP C. VERGÉS

el 1940 hi havia a Catalunya dos Pla. L'aristòcrata de Torroella de Montgrí José Pla Comas, delegat de premsa (censor) de Girona, publicava a El Pirineo "Banderas que volvían", utilitzat pels maliciosos contra Josep Pla. Rebatejat Los Sitios, el diari admet, el 1975!, que n'era autor el Pla de camisa i sang blaves.

Els busca-raons sempre tenen raó. Presència dos anys després, el 1977, repetia la mateixa mentida que Josep Pla l'havia escrit. Signat pel polític Joaquim Nadal i el també socialista Lluís Maria de Puig repetia la mentida fàcilment desmentible. Efectivament la progressia estigmatitzava Josep Pla.

Progressia que encara l'estigmatitza. A veure si la fastigosa fraseologia del censor és de Josep Pla: "Banderas de paz y esperanza, en vueltas en pólvora y bañadas en sangre, al son de triunfales himnos de guerra iban reincorporando Cataluña al Imperio en el que entramos por mandato de Dios y por necesidad del pueblo. Por mandato de Dios, porque España era la Nación escogida por Él para dar la batalla a los enemigos de las más puras esencias cristianas, las esencias que pregonan la unidad. Y por necesidad de un pueblo cansado de desdichas, de tragedias y de retroceder puestos en la escala gradual de las potencias universales. Cataluña se reincorporaba, al paso marcial de las Falanges de Franco, a la España que, con legítimo orgullo y lógica altivez, veneraba a aquellos sus antepasados que descubrían y conquistaban un nuevo mundo. Para nosotros, los españoles, que por haber dado nacimiento a Séneca hemos sido inventores del estoicismo, la muerte puede ser mirada de frente. Hoy la Cataluña de las grandes convulsiones, ensangrentada por el latigazo del egoísmo, se reincorpora a la España Imperial que guía la mente privilegiada de Franco, y renace tremolando a los vientos oriflamas de riqueza y oro".

Miquel Riera i Àngel Quintana retraten "l'altre Josep Pla": "Aquest macabre text signat per un tal Josep Pla ha esta l'origen d'una enorme confusió. Josep Pla no era Josep Pla. O, per no augmentar la confusió, no és el Josep Pla escriptor sinó un altre. En un ambient aristocràtic i terratinent es va anar formant el jove Pla afeccionat a les lectures joseantonianes. Pla fou un bohemí que va aprofitar els esdeveniments polítics. L'any 1940 Josep Pla és nomenat censor de la Delegación de Prensa y Propaganda, en temps del governador Correa. Però Pla no va aguantar gaire temps la vida política. En els darrers anys hom encara recorda veure'l assegut en una habitació de la seva casa desgavellat tot llegint un llibre cobert de pols com la resta de la casa. Era afeccionat a la beguda. La seva despreocupació i les poques ganes de treballar el van portar a aquest final bohemí en plena decadència personal i d'una de les famílies de l'alta aristocràcia torroellenca. És lamentable que un personatge que va passar sense pena ni glòria hagi originat tantes polèmiques". El director de Destino Néstor Lujan retrata un censor de Correa: "Cobró de la Gestapo, como cobraban todos los sinvergüenzas que ilustraron el gobierno civil de Correa". Un doble de Pla doblement blau, pocavergonya, no bohemí.

Font del document:

http://www.diaridegirona.cat/opinio/2014/12/21/josep-pla-camisa-sang-blaves/702619.html?utm_source=rss